

Solia îngerului al treilea strivită de noua spiritualitate

Luni, 25 septembrie 2006

Gili Cârstea

Cu puțin înainte de 1888, Dumnezeu a avertizat pe poporul Său asupra unui subiect vital:

“Mulți dintre voi nu pot discerne lucrarea și locul prezenței lui Dumnezeu... Printre cei cu poziții de răspundere există mulți care susțin că... o credință ca a lui Pavel, Petru sau Ioan... este demodată și insuportabilă pentru timpul nostru. Este numită absurdă, mistică și nedemnă de o minte inteligentă” (5 T 74,79).

Dar avertizarea a rămas fără ecou în rândurile elitei adventiste. Conceptul apostolic al tainei evlaviei - Hristos în voi - li se părea exagerat, chiar mistic. A venit solia neprihănirii lui Hristos, iar ei erau programați să o refuze, deoarece o considerau mistică și exagerată. A urmat apoi un alt gen de avertizări:

“Există unii care se laudă cu marea lor precauție în a primi lumină nouă, cum o numesc ei. Dar ei sunt orbiți de vrăjmașul și nu pot discerne lucrările și căile Domnului. Lumină, lumină prețioasă vine din cer, iar ei se aliniază împotriva ei. Ce va urma? Ei vor accepta solii pe care nu le-a trimis Dumnezeu, devenind astfel și mai periculoși pentru cauza lui Dumnezeu, deoarece așează standarde false” (MS 15 1888).

Exact aceasta a urmat. Refuzând sistematic solia unică a sanctuarului, ei au devenit vulnerabili în fața unui alt gen de pericol, exact acela de care se temeau. Era normal să urmeze o puternică “lucrare de rătăcire” (2 Tes 2:11)

Începutul secolului 20 găsea biserica într-un conflict teologic fără precedent. Capitala adventismului, Battle Creek, era luată de valul unei noi spiritualități, iar elita academică părea prinsă de flacăra speranței unei redeșteptări a credinței apostolice. Sanatoriul devenise centrul unei noi viziuni despre natura lui Dumnezeu, iar cei mai mulți pastori asociați cu lucrarea medicală fuseseră captivați de speranța că Cincizecimea s-ar putea repeta în generația lor. Curând noile adevăruri au fost publicate în formă scrisă, dar s-a dovedit că lucrarea era a unui alt spirit:

„Templul viu conține alfa acestor teorii. Știu că omega va urma curând; și tremur pentru poporul nostru” (SpTB 02 53).

Se referea la cartea doctorului Kellogg, *The Living Temple*. Acesta era adevăratul misticism de care trebuiau să se teamă, și nicidecum credința apostolilor despre scopul lui Dumnezeu de a locui în templul inimii. Și nu era decât începutul. Ascultați:

„Nu vă amăgiți; mulți se vor depărta de credință, ascultând de spirite amăgitoare și de doctrinele diavolilor. Avem acum în fața noastră alfa acestui pericol. Omega va fi de o natură și mai uimitoare” (1 SM 197).

Cine vor fi cei care vor fi fascinați de „doctrinele diavolilor”? Cei care nu sunt dispuși să asculte avertizarea dată de Dumnezeu:

„În cartea *Templul viu* este prezentată alfa ereziilor mortale. Va urma omega, și ea va fi primită de cei care nu doresc să asculte avertizarea pe care a dat-o Dumnezeu” (1 SM 200).

Avertizarea fusese ținută sub ochii poporului nostru ani de zile după sesiunea 1888, și fusese exprimată în cei mai elocvenți termeni: „Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii” (TM 467).

Unde era adevăratul pericol al ideilor panteiste din cartea lui Kellogg?

„Nu ne trebuie misticismul care se găsește în această carte. Cei care întrețin aceste sofistării se vor trezi curând într-o poziție în care vrăjmașul va putea vorbi cu ei, conducându-i departe de Dumnezeu” (SpTE02 52).

Misticismul din cartea lui Kellogg nu a fost decât începutul ereziilor mortale, iar el nu făcea decât să deschidă calea către spiritualitatea tenebrelor. Omega va face același lucru, dar natura ei va „și mai uimitoare.”

Este adventismul de astăzi expus unor astfel de influențe devastatoare, încât să o facă pe slujitoarea Domnului să afirme că „tremură” pentru poporul nostru? Se va dovedi autentică teama ei că „mulți se vor depărta de credință,” atrași de spirite amăgitoare?

Numărul din iunie 2001 al *Adventist Review* (ediția pentru America de Nord), făcea reclamă unei cărți publicate de Pacific Press, intitulată *Devotional Retreats*. Autoarea, Debbonnaire Kovacs, prezintă aici beneficiile pentru viața noastră spirituală ce decurg din experimentul ei fenomenal de a combina „budismul Zen, yoga și meditația transcedentală” cu „meditația creștină.”

Cum a fost posibil ca o asemenea carte să fie publicată de Pacific Press? A fost posibil deoarece, așa cum ne informa un buletin al agenției noastre de știri, ANN, biserica se îndreaptă tot mai serios către „formarea spirituală” alături de alte biserici.

Și cum se îndreaptă biserica spre formare spirituală? Simplu, acceptând și încurajând practicarea în mijlocul nostru a misticismului medieval. Cadre didactice din învățământul superior practică un alt fel de confesional, călăuzirea spirituală. Capelanii din învățământul superior nici nu mai sunt angajați dacă nu au absolvit un curs de călăuzire spirituală. Pastori

advențiști practică labirintul, viziunea divină și alte asemenea genuri de meditație împrumutate din ocultism. Mai recent, instituții adventiste și comunități îmbrățișează și practică noile „căi meditative,” care nu sunt altceva decât forme deghizate ale labirintului.

Toate acestea nu sunt decât metode de conectare la lumea spiritelor, interfețe către contactul cu o spiritualitate „superioară,” pe care biserica nu a găsit-o în solia îngerului al treilea. Pe scurt, un fel de alfa, dar de o natură și mai uimitoare. Adică omega. Ea se va dovedi cu totul distrugătoare pentru bruma de interes față de solia îngerului al treilea în acest popor.